

KALVARIJSKA PRIBADAČA

ZAKLJUČAK PRILIKOM OTKLJUČAVANJA

Ničeg nema sem truljenja
 Zato su nevidljive stvari, poruke i pojave
 Tako skupe, varljivo zamišljene
 U trajnosti koja je nepoznata i kojoj se
 Ne vidi smisao ionako

Ničeg nema sem truljenja
 List otpao s krošnje smrtno je odmoran
 Leprša ko vrapčije perce
 Ko senkica, ko zapeta

Zato ne vredi ponavljati bivše uočene razloge
 Potvrđenu nepomičnost
 Prepisivačku školu tetovaže s urođenim
 Prenosivim citatima

Sahranjeni bližnji konačno su nas obmanuli
 Ništa od njihovih obećanja, slutnji i predskazanja
 Glupa je lobanja u blatu
 Bljutava zenica u bari
 sva zanatski i žanrovski doterana preterivanja
 Potvrđuju da
 Ničeg nema sem truljenja

Pazi gde staješ trulim stopalom, na čiju trulu muku
 Silazeći niz izmišljeni truli slobodni stih
 gorak a tih

NEOBIČAN ŽIVOT

A za kraj je trebalo ostaviti ovaj početak
Ne učiniti istu grešku
Nije mogla na makovo zrno
Ogromna kap rose,
Obrušila se slika, čak je u padu
Krenuo onaj ledeni miris kojim se ravnoteža
Oprašta od ishoda i prihvaćen bih
Samo njenim dozivanjem
Mekom postavom priviđenja
nema običnog života koji je opravdan u pesmi
Nema i dobro je što je tako
Neće na usne sama pasti ni rečca ni latica
Ni uveli japanski akvareli, ni drage,
Mile, začinske biljke našeg zagušljivog strpljenja
Ni sličice iz pazuha ugojene dnevne dosade
Ni muva između dva displej namigivanja
Ni pošiljka iz vaskolikog centra
Cementni zakon 120 sa 80

Jer padao sam na onu stranu
Gde i beše od navika nevidljiv smet
U glavi behu večernje rečenice
Tako ravne i prave ko tek isečeni rezanci
Sutrašnje testo i ti brašnjavi redovi
Podliv vrele vode a jutro daleko ko zaborav
Nešto refleksa u sećanjima i pad sa stolice
Gde smo poluvekovnim prožimanjem u sobnoj senci
Svetlucali poezija, pižama i ja

Nema običnog života, nema nade
Koja se preseli u vreme
Bude ugrušak u iznenađenju
Nema pesmice o crtežu, ni zvezdice s upaljača, bome ni
S njenih zenica ne dopire ništa kroz alergičnu pomrčinu

Samo oni koji slute poeziju tepanja, terapije i
Tradicionalne nepretencioznosti, s malo veselih idioma
Oni je prozivaju, objavljuju i nagrađuju,
Uvek spremni na lirske aluzije
Jednostavnost je dostignuće
Čak i kad prođe ovaj pad, kad ko odebljalim stablom ojačala voćka
Prožmeš puku uspravnost belim oklopom od kreča

E na njemu možda, noću
Mogu prići i došunjati se, potpisati patuljci i pesmuljci
Vatirana i plišana fauna,
Sve što ujedom ljubi i kandžama češlja,
I kikotom te prati i u padanje i u čitanje
Kako koga i kako kad
Tek trebalo je tu upornost istrepeti
Tu veliku kaplju na sitnom zrnu

SEBIČNO PAKOVANJE

Oko mene nije mir
Nego naličje vaše neosetljivosti
Mnogo dlake za malo drhtanja
Kožuh nadut od praznine

Ispadoh sebi prvo iz oka
Ko ugojena, dosadna suza
Krmelj koji sija nepotrebno
Vidljiva stvarčica

Zatim iz kože
Gnevani ko rapsod palikuća
S nejasnim bolovima
I nesaopštenom nepravdom
Sav od prećutkivanja i oteklina

Da me je takla reč
Zaseklo
Razbijeno ogledalo
Otekao bih sav, niz odvodni suton
Iza velikog zida i male papirne šake
Raspet bih osvanuo na rebrima tučane rešetke
Grad bi bio moj
Nenaseljen ko srce

FUSNOTA

Nikada
Sam među laticama
Gluv u snu, nevidljiv
U dubokom bunaru
Čitak onima iza sebe
Vitak u smradnoj promaji
Okrečen i zaboden u nepokretni ružičnjak
Odan prijatelj vratarima
U mraku ili parku
ali i tek uspravljen
uz istopljene mišiće
I omešale kosti
Provlačio sam smrznuti sprej, studen
Ko medveđi ropac

Vazdušast primer propadanja ideje
O namernom uginuću
Ušiju punih crnog testa
Poslanik pakla, glasač u ime slepe većine
Normalno biće u crnoj plastičnoj kesi
sa koprcajućim srcem i kornišonima u sirčetu
dete tegle i glatke kože, stakla i švercovanog duvana
blistao kao pošiljka iz pluća
oblak u medveđem zagrljaju
i ličnom kartom od državnog krvavog pliša

ali jasan i tačan i zbog toga optužen
samozanemaren
nikad
sam među laticama

tako se, tako
ščepaju igračke
za vrat bez grkljana i daha
bezopasno i besposledično
prislone zidu
smeste u škripac
da lakše prođe preteće pitanje
jer odgovor ne oslobađa
ni od straha, ni od zbumjenosti

ko će ikad sve ovo gore
razumeti, kakve su to preosetljive šifre
koji su to znakovi od jezika kojim se
tako lasno mogu gajiti vodeće prevare,
gospodske laži, salonski servis
prodavati snovi i povrće.
Braniti krivac ili hvaliti nevin
Ne piši više
Plišana živiljko
Lipši i smrzni se od pitomine
Kad nisi više ni za bitke, ni za svadbe,
ni za opelo, ni za povoјnicu.

TAJ SI

I dah i snove, glas i reči
Takođe
Otima i guta oko tebe glasni kikot
A šta ako Bog ne postoji, ako je Svet slučajan oblik haosa
Zapitkuje Brandis dok prepričava
svirepe viceve

Ti, pak, očajnički veruješ
U toliku količinu ličnog života u onome što pišeš
Nudiš se oklonostima, pukom i saučesničkom čitanju
Žrtvuješ i trošiš
Slutiš apokaliptičko uopštavanje
Ili agoniju, bez javnosti
Što dolazi iznutra

Taj si
Ni makac, ni zuc.

GLE TEBE

Malo pišeš, malo paklu ulizuješ
Malo ritma, grča, beskičmenjaka
Sva si prilika za odustajanje
Časak svesti, prapočetak vladavine

Imao se lepi pramen preko temena
Sveti ili kravlji liz
Beleg
Posvećenje

I postao mrk i različit
Ispraćen i dočekan
Jasan ko nepomična nemaština
Bez prave duše, bez sprave za obećanja.

Sad više čitaš, sebi se dodvoravaš
Ni ono pisanje ni oni pakleni ulovi
Vitak, čitak, bogat i zaboravan
odan tajnom zlu, veran slepom mišu